

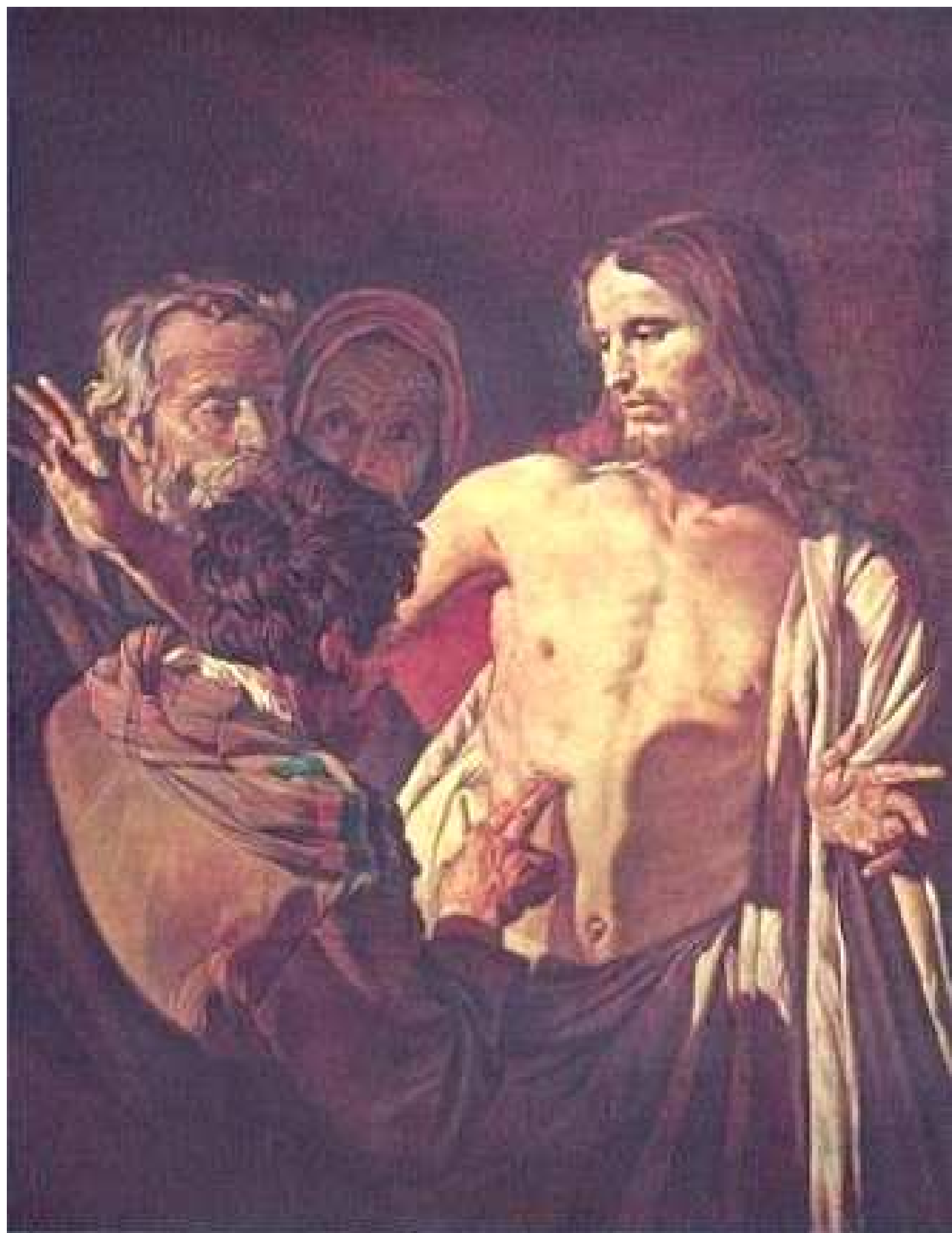
VEĽKONOČNÉ OBDOBIE

V ROKU VIERY
A V JUBILEJNOM ROKU SV. CYRILA A METODA
2013

DNI ĎAKOVANIA
ZA
VEĽKONOČNÉ
SVIATOSTI -

PRAMENE SPÁSY

„Velebíme ť'a, Bože, Aleluja!“

**Spasiteľovo otvorené Srdce priťahuje všetkých,
aby s radosťou čerpali z prameňov spásy.**

„Ak ste teda s Kristom vstali z mŕtvych, hľadajte, čo je hore, kde Kristus sedí po pravici Boha.“ (Kol 3, 1)

(Nástenku pripravil Mons. Pavol Janáč)

Krst

Zamyslenie nad darom krstu

Dielo kristianizácie Slovanov, ktoré započali svätí solúnski bratia Cyril a Metod pred 1150 rokmi, spočíva predovšetkým v udelení krstu naším predkom. Práve krst považujeme za jeden z najväčších darov, ktoré nám priniesli. Nie je možné sláviť jubileum ich príchodu na naše územie bez toho, že by sme si nepripomínali náš krst a zaň neďakovali. Veď až krstom sa tí, čo počúvajú Božie slovo a uveria mu, stávajú kresťanmi.

K tomu, aby sme mohli a vedeli žiť svoj krst, treba vedieť, čo nám krst daroval. V prvom rade chápme svoj krst ako vstup Krista do našej existencie, do bytia človeka, do nášho života. Takže my, čo sme pokrstení, prijali sme Krista, sme s Kristom zjednotení. On vstúpil do nás, uskutočnil akoby nanovo nové vtelenie, keď sa sprítomnil v našich srdciach, a nielen v srdciach, ale v celom našom bytí, takže až tak dokonale sme s ním zlúčení, že so svätým Pavlom apoštolom môžeme povedať: „Už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus.“ (Gal 2, 20)

Až keď prijímame túto pravdu krstu o vstupe Krista do nášho života, tak až vtedy vlastne sme akceptovali svoj krst. Prijatí krst je prijatí Ježiša Krista. A prijatie Krista zahŕňa všetky vrstvy a roviny našej osoby. To je aj vnútorné aj vonkajšie smerovanie človeka, je to jednoducho nový spôsob jestvovania. Sme noví po krste, lebo sa nám otvorili nové dimenzie ľudského jestvovania, predovšetkým smerom k Bohu.

Nový život pokrsteného menujeme krstný život alebo aj kresťanský život. Voláme ho aj duchovný život kresťana. Spočíva v dôvernom spoločenstve s Najsvätejšou Trojicou a v uskutočňovaní lásky k Bohu a k blížnym.

Byť kresťanom je vyznačením a hodnosťou. Je to nesmierny dar a povýšenie človeka. K hodnosti kresťana nás pozdvihol krst. Je to najväčší dar, ktorému sa na tejto zemi v časnom poriadku už nič nevyrovná. Možno ho prirovnať len k daru spásy, ktorý prijmeme po skončení nášho pozemského života, keď nám Otec definitívne otvorí náruč v novom živote v nebi. Od Boha sme dostali a dostávame mnohé dary, ale všetky slúžia len na to, aby sme mohli žiť svoj krst - naše kresťanstvo. Aj dar modlitby, dar Božieho slova, dar Najsvätejšej Eucharistie a všetky ostatné dary sú len na rozvíjanie a upevňovanie krstného života v nás.

Meno kresťan hovorí, že pokrstený sa stáva akoby druhým Kristom. Prvýkrát nazvali Ježišových učeníkov kresťanmi v Antiochii už v apoštolských časoch. Byť kresťanom znamená nasledovať Krista, zmýšľať a konať podľa jeho evanjelia. Meno kresťan je odvodené od mena Kristus. Kresťan sa podľa Krista nielen menuje, ale podľa neho aj žije. „Pre mňa žiť je Kristus“ (Flp 1, 21).

Celý život kresťana je akoby uzavretý do Kristovho veľkonočného tajomstva a je ním preniknutý. Naša osobná účasť na Kristovom veľkonočnom tajomstve započatá v krste pokračuje v celom našom živote z viery. Všetko, čo robíme z pohnútok viery, má veľkonočný rozmer. Naša viera je skrz-naskrz veľkonočná.

Ďakujeme milosrdnému Bohu, Otcovi, Synovi i Duchu Svätému, za dar sviatosti krstu a zvelebujeme ho za to, že nám v tejto sviatosti otvoril náruč a prijal nás za svojich synov a dcéry. Volajme spoločne: Velebíme ťa, Bože.

- **Dobrotivý Otče, ty nám v krstnom prameni dávaš nový život, život Božích deti. R. Velebíme ťa, Bože.**
- **Ty vo svojom Synovi, Ježišovi Kristovi spájaš v jeden ľud všetkých, čo sú pokrstení vodou a Duchom Svätým. R. Velebíme ťa, Bože.**
- **Ty vlievaš do našich srdiec Ducha svojej lásky a dávaš nám slobodu a svoj pokoj. R. Velebíme ťa, Bože.**
- **Ty posielaš kresťanov, aby všetkým ľuďom radostne hlásali Kristovo evanjelium. R. Velebíme ťa, Bože.**

Birmovanie

Zamyslenie nad darom birmovania

Birmovanie je významná sviatosť pre každého kresťana. Touto sviatosťou sme dostali Ducha Svätého a jeho dary na posilnenie krstnej viery a plnšieho zväzku s Cirkvou. Voláme ju aj sviatosť kresťanskej dospelosti, lebo ňou sa pokrstený stáva zodpovedný za bratov a činný v spoločenstve veriacich. Zrelosť kresťana sa prejavuje samostatnosťou vo viere a zodpovednosťou za Cirkev. Duch Svätý nás obdaroval zvláštnou posilou nebójacne vyznávať vieru a šíriť ju. Prijíma sa raz navždy ako krst, ale to neznamená, že jej udelením všetko skončilo. Birmovanie ako sviatosť pomazania Duchom Svätým je sviatosť trvajúca. Má ustavične pôsobiť v našom živote.

„Birmovanie zdokonaľuje krstnú milosť. Je to sviatosť, ktorá dáva Ducha Svätého, aby nás hlbšie zakorenil do Božieho synovstva, pevnejšie začlenil do Krista, urobil silnejšie naše puto s Cirkvou, viac nás pridružil k svojmu poslaniu a pomohol nám vydávať svedectvo kresťanskej viery slovom, doprevádzaným skutkami.“(KKC, 1316)

Žiť z viery a vierou znamená aj stále povedomie nášho birmovného zasvätenia, milosti Ducha, ktorú sme dostali udeľovaním tejto sviatosti. Táto sviatosť nás uschopnila plniť birmovné poslanie. Birmovaním sme sa stali Kristovými apoštolmi, obrancami viery a svedkami Ježiša vo svete (soľou zeme, svetlom sveta a kvasom ľudstva). Duch Svätý nás v birmovaní povolal za svojich spolupracovníkov na diele posvätenia ľudstva a budovaní Božieho kráľovstva na zemi. Byť soľou zeme znamená byť obrancom pravých hodnôt. Obrancami viery sme vtedy, keď chránime seba a druhých pred skazou hriechu a vieme kvôli pravým hodnotám aj trpieť a prinášať obety. Proti zlu vo svete bojujeme sebazapieraním, modlitbou a najmä láskou. Laický apoštolát je práca na zveľadovaní a budovaní Cirkvi šírením Kristovej pravdy a lásky a úsilie o posvätenie časného poriadku. Apoštolujeme slovom, modlitbami a príkladom života. Svedectvo o Kristovi vydávame príkladným kresťanským životom podľa Krista, najmä dobrými skutkami.

Žiť sviatosť birmovania znamená pre kresťana úsilie o to, aby bol opravdivým misionárom vo svojom životnom prostredí. Hlavný priestor na apoštolát laikov je farnosť, a najmä kresťanská rodina. V nej manželia a rodičia výchovou detí k ľudskosti a nábožnosti i vzájomným posväcovaním veľmi prispievajú k budovaniu Cirkvi. Aj deti majú svoje miesto v apoštolskej činnosti celej Cirkvi. Apoštolát laikov sa uskutočňuje pod vedením a autoritou pastierov Cirkvi. Cirkev počíta s apoštolskou a misionárskou službou každého kresťana

V misijnom diele svätého Cyrila a Metoda teraz pokračujú naši otcovia biskupi, kňazi i diakoni, ale aj všetci laickí veriaci. Za šírenie viery totiž nezodpovedá len pápež, biskupi a kňazi, misijné poslanie sa dotýka všetkých členov Cirkvi. Je to naša spoločná úloha. Hovorí o tom uznesenie koncilu: „Všetci synovia a dcéry Cirkvi majú mať živé vedomie vlastnej zodpovednosti voči svetu (...) a zasvätiť svoje sily dielu šírenia Evanjelia.“ (UR, 4) Misijná aktivita veriacich patrí k podstate viery. Len natoľko sme opravdivými kresťanmi, nakoľko sa usilujeme o šírenie viery medzi ľuďmi.

Ďakujeme Otcovi, Synovi a Duchu Svätému za dar sviatosti birmovania, ktorou sa stávame účastní na Turícach Cirkvi, a zveľubujme ho za to, že v nás touto sviatosťou posilňuje krstnú vieru a plnšie nás zapája do života a poslania Cirkvi. Volajme spoločne: Velebíme ťa, Bože.

- **Velebíme ťa, nebeský Otec za to, že nám zosielaš na pomoc Ducha Svätého, aby v nás prebýval ako v chráme. R. Velebíme ťa, Bože.**
- **Velebíme ťa, Ježišu Kriste za to, že nám v birmovaní udeľuješ svojho Svätého Ducha, aby sme boli silní vo viere a vedeli ju aj šíriť medzi ľuďmi. R. Velebíme ťa, Bože.**
- **Velebíme ťa, Duchu Svätý, že nám vo sviatosti birmovania udeľuješ svojich sedem darov a utváraš z nás budovateľov Božieho kráľovstva na zemi. R. Velebíme ťa, Bože.**

Eucharistia

Zamyslenie nad darom Eucharistie

Prví kresťania nazvali sviatosť Kristovho tela a krvi „Eucharistia“, t.j. vzdávanie vďaky. Je pre nás darom, za ktorý naozaj treba stále ďakovať. Eucharistia je umučený a vzkriesený Kristus, prítomný medzi nami pod spôsobom chleba a vína. V tomto dare nám Pán Ježiš zanechal sám seba - svoje predražené telo a krv a celé dielo vykúpenia. V Eucharistii sprítomnil svoju smrť na kríži a zmŕtvychvstanie.

Cirkev podľa Kristovho príkazu vo svätej omši ustavične slávi a zvestuje veľkonočné tajomstvo - jeho smrť a zmŕtvychvstanie. Svätá omša, Posledná večera a obeta na kríži je jedna a tá istá Kristova obeta. Svätá omša je ustavičná obeta Pána Ježiša, v ktorej sa mocou Ducha Svätého sprítomňuje jeho smrť a zmŕtvychvstanie.

Svätá omša je spoločný úkon Krista a Cirkvi - Hlavy a jeho tajomného Tela. Preto sa na slávení svätej omše okrem kňaza podieľajú aj ostatní veriaci. Kristus aj prostredníctvom nich uskutočňuje svoju kňazskú službu. Veriaci na svätej omši uplatňujú svoje kráľovské kňazstvo. Svätá omša sa má vždy sláviť za účasti veriacich, ktorí sú na nej spoluobetníkmi s Kristom.

Neoddeliteľnou súčasťou každej svätej omše je prijímanie tela a krvi Pána Ježiša. Kristus ustanovil svätú omšu ako obetnú hostinu. Eucharistiu nám Kristus daroval hlavne preto, aby bola naším duchovným pokrmom a nápojom. Hlavným ovocím svätého prijímania je rozmnoženie Božieho života v nás. Rozvíjajú a upevňujú sa aj naše duchovné schopnosti: vzrastá viera, upevňuje sa nádej a rozmnožuje sa láska. Eucharistia nás osobitne posilňuje v láske k Bohu a ku všetkým ľuďom. Čím viac ju prijímame, tým sme schopnejší milovať. Eucharistiu nazývame sviatosť jednoty. Účinkom svätého prijímania je, že sa zjednocujeme s Kristom a so všetkými veriacimi. Veľkým dobrodením svätého prijímania je, že nás pripodobňuje Kristovi a pretvára na lepších kresťanov. Ďalším dobrodením Eucharistie je, že nám zaručuje slávne vzkriesenie. Sväté prijímanie pri oltári predobrazuje nebeskú hostinu. Je akoby preddavkom a zálohou večného šťastia. Pri ňom už tu na zemi okusujeme, čo nám pripravila Božia láska v nebi. Preto ovocím svätého prijímania je nevýslovná radosť a útecha v duši. Sväté prijímanie nám účinne pomáha v boji proti hriechu. Je liekom duše, lebo nás uzdravuje z hriechnosti. Odpúšťa nám všedné hriechy a znižuje náklonnosť na zlé. Dáva nám silu, aby sme sa mohli hriechu vyvarovať a v pokušení zvíťaziť. Z Eucharistie čerpali odvahu mučeníci a kresťania všetkých čias sa ňou posilňovali na ceste za Kristom. Eucharistia je chlieb pútnikov do nebeskej vlasti.

K sláveniu Eucharistie neodmysliteľne patrí aj adorácia - poklona. „Keďže v Oltárnej sviatosti je prítomný sám Kristus, máme ho uctievať klaňaním. Návšteva Najsvätejšej sviatosti je dôkazom vďačnosti, znakom lásky a povinnej úcty voči nášmu Pánovi Ježišovi Kristovi.“ (KKC, 1418)

Ďakujeme Trojednému Bohu, Otcovi, Synovi i Duchu Svätému, za dar Najvätejšej Eucharistie a ďakujeme mu, že v nej máme všetko duchovné dobro, t.j. Božieho Baránka, ktorý sa za nás obetoval na kríži, vstal z mŕtvych, dáva sa nám za duchovný pokrm a nápoj a pod spôsobom chleba stále prebýva medzi nami. Volajme spoločne. Velebíme ťa, Bože.

- **Velebíme ťa, nebeský Otec, že si nás až tak miloval, že si nám daroval svojho Syna, aby nik, kto uverí v neho nezahynul, ale mal večný život. R. Velebíme ťa, Bože.**
- **Velebíme ťa, Ježišu Kriste, prítomný v Najsvätejšej Eucharistii, že sa v nej ustavične za nás obetuješ, dávaš sa za pokrm a nápoj duší a si nám stále na blízku vo svätostánku. R. Velebíme ťa, Bože.**
- **Velebíme ťa, Duchu Svätý, Pán a Oživovateľ, že v Eucharistii tajomne obnovuješ Kristovo veľkonočné tajomstvo a naplňaš nás svojimi darmi a hojnými milosťami. R. Velebíme ťa, Bože.**

Pomazanie chorých

Zamyslenie nad darom svätého pomazania

Pán Ježiš svoju veľkú lásku k chorým a trpiacim navždy sprítomnil vo sviatosti pomazania. V nej sa chorí stretávajú s Kristom. Zveril ju na starosť Cirkvi, ktorá ju službou kňazov udeľuje chorým. Sväté pomazanie je sviatosť, v ktorej Kristus pomáha chorému na tele i na duši. Katechizmus katolíckej Cirkvi vyzdvihuje najmä dva účinky tejto sviatosti: zvláštny dar Ducha Svätého a zjednotenie s Kristovým utrpením. Prvou milosťou sviatosti je milosť posilnenia, pokoja a odvahy premáhať ťažkosti, ktoré súvisia s ťažkou chorobou alebo so stareckou krehkosťou. Táto milosť je darom Ducha Svätého, ktorý obnovuje dôveru a vieru v Boha a posilňuje proti pokúšaniu diabla, proti malomyselňosti a úzkosti pred smrťou. Táto Pánova pomoc ako príspevanie Ducha Svätého má viesť nemocného k uzdraveniu duše, ale aj tela, ak je to Božia vôľa. Dôležitý je tu tiež prísľub: „Ak sa dopustil hriechov, odpustia sa mu.“ (Jak 5,15)

Milosťou tejto sviatosti nemocný prijíma silu a dar vnútornejšie sa zjednotiť s Kristovým utrpením: stáva sa akoby zasväteným, aby prinášal ovocie svojich bolestí pripodobením k Spasiteľovmu vykupiteľskému utrpeniu. Utrpenie ako následok dedičného hriechu dostáva nový zmysel: utrpenie sa stáva účasťou na Ježišovom spásnom diele.

Sviatostný znak sviatosti chorých je pomazanie olejom na čele a dlaniach a modlitba kňaza. Vysluhovateľom tejto sviatosti je biskup alebo kňaz. Pomazanie olejom znázorňuje liečivé účinky tejto sviatosti. Olej je znakom sily a lieku. Používa sa rastlinný olej posvätený biskupom alebo kňazom. Je to symbolika, ktorá poukazuje na pôsobenie Ducha Svätého vo sviatosti pomazania. Uzdravujúcu silu Ducha symbolizuje aj vkladanie rúk na hlavu chorého. Na pôsobenie Ducha Svätého poukazuje aj modlitba: „Týmto svätým pomazaním a pre svoje láskavé milosrdenstvo nech ti Pán pomáha milosťou Ducha Svätého. Amen. A oslobodeného od hriechov nech ťa spasí a milostivo posilní. Amen.“

Sväté pomazanie môže prijať iba chorý človek. Za vážnu sa považuje choroba, ktorá môže zapríčiniť smrť. Pomazanie možno udeľovať aj ľuďom zoslabnutým starobou, hoci nie sú chorí. Sväté pomazanie možno prijať aj viackrát v živote, vždy vtedy, keď človek upadne do novej choroby alebo keď sa stav chorého zhoršil.

Ak stav chorého dovoľuje, liturgia svätého pomazania sa slávi v kostole vo svätej omši. Častejšie sa však sväté pomazanie udeľuje v dome chorého alebo v nemocnici.

V chorých a trpiacich vidíme tvár ukrižovaného Krista. Podľa jeho vzoru sa k nim láskavo skláňame a ochotne im posluhujeme. Každý prejav lásky a pozornosti považujeme za dôkaz našej lásky k samému Kristovi, ktorý je v chorých a trpiacich zvláštnym spôsobom prítomný. Pamätáme na jeho slová: „Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili.“ (Mt 25, 40) Že sa to vzťahuje aj na chorých, výslovne vyjadrujú slová: „bol som chorý a navštívili ste ma.“ (Mt 25, 36) Starostlivosť o chorých zahŕňa pomoc pre telo i pre dušu. Vyhľadáme im lekára a postaráme sa o všetko, čo potrebujú. Ak treba, zavoláme k nim aj kňaza, ktorý im vo sviatosti pomazania prináša Kristovu úľavu a posilu.

Ďakujeme všemohúcemu a dobrému Bohu za dar sviatosti svätého pomazania chorých a zvelebujeme ho za to, že nám v tejto sviatosti ul'avuje v bolestiach a posilňuje nás v našich slabostiach. Volajme spoločne: Velebíme ťa, Bože.

- **Velebíme ťa, Bože, všemohúci Otec, že si pre nás a pre našu spásu poslal na svet svojho Syna. R. Velebíme ťa, Bože.**
- **Velebíme ťa, Bože, jednorodeny Syn, že si sa stal človekom a liečiš naše choroby. R. Velebíme ťa, Bože.**
- **Velebíme ťa, Bože, Duch Svätý, Obhajca, že nám ustavične pomáhaš v našich slabostiach. R. Velebíme ťa, Bože.**

Pokánie

Zamyslenie nad darom pokánia

Pán Ježiš nám daroval sviatosť pokánia na odpustenie hriechov spáchaných po krste. Ustanovil ju po svojom zmŕtvychvstaní, keď apoštolom udelil moc odpúšťať hriechy: „Prijmite Ducha Svätého, komu odpustíte hriechy, budú mu odpustené, komu ich zadržíte, budú zadržané.“ (Jn 20, 23) Od apoštolov moc odpúšťať hriechy prevzali biskupi a kňazi.

Tajomstvo pokánia Kristus vysvetľoval v mnohých podobenstvách. Jedným z najkrajších je podobenstvo o milosrdnom otcovi a márnotratnom synovi. (Porov. Lk 15,11-32) V tomto podobenstve vykreslil pokánie ako návrat k nebeskému Otcovi. Práve vo sviatosti pokánia sa uskutočňuje návrat hriešnika k Bohu z poblúdenia hriechu. Objasnil nielen zlobu hriechu, ale aj veľkú milosrdnú lásku Boha k človekovi. Keď človek povie Bohu nie, vzdaluje sa od neho a privoláva na seba nešťastie. Z poblúdenia hriechu jestvuje východisko. Boh je milosrdný Otec, ktorý odpúšťa všetkým, čo sa k nemu s ľútosťou vracajú. Cesta k Bohu naspäť sa nazýva sviatosť pokánia.

Vo sviatosti pokánia v prvom rade získavame odpustenie hriechov. Odpúšťa sa nám aj večný trest za ťažké hriechy. Zostáva však čiastka dočasného trestu za hriechy. Znovu nadobúdame milosť posväcujúcu a obnovujeme spoločenstvo s Najsvätejšou Trojicou. Rozmnožujú sa nám aj vliate čnosti : viera, nádej a láska a dary Ducha Svätého. V pokání dostávame aj zvláštnu posilu - sviatosťnú milosť, ktorá lieči rany po hriechu a pomáha nám vytrvať v dobrom a chrániť sa nového hriechu. Oživujú sa nám aj umŕtvené zásluhy. Pokánie obnovuje aj naše spoločenstvo s ľuďmi a zmieruje nás s Cirkvou, ktorej sme hriechmi ublížili.

Návrat k nebeskému Otcovi z poblúdenia hriechu sa nemôže uskutočniť bez nášho pričinenia. Vo sviatosti zmierenia s Kristom spolupracujeme týmito úkonmi: ľútosťou s predsavzatím, vyznaním hriechov a kajúcnyim skutkom. Príprava na prijatie sviatosti zmierenia sa začína dôkladným spytovaním svedomia, pri ktorom poznávame svoje hriechy. Ľútosť je bolesť duše nad spáchanými hriechmi. Je najdôležitejším úkonom nášho zmierenia. Spájame ju vždy s pevným predsavzatím - úsilím vyhýbať sa hriechu a polepšiť sa. Po sviatosťnom zmierení konáme kajúcny skutok, ktorý nám uložil kňaz. Ním odčítujeme čiastku dočasného trestu za hriechy. Považujeme ho za liečivý trest, ktorý nám pomáha pri náprave života.

Po prijatí sviatosťného pokánia sa naše postavenie kajúcnika nekončí. Práve naopak, sviatosťným rozhrešením sa kajúcnikmi dokonalejšie stávame. Rozhrešenie možno považovať akoby za konsekráciu kajúcnika – „amatéra“ na kajúcnika – „profesionála“. Po svätej spovedi prežíva kajúcnik dobu zotavenia po ťažkej chorobe hriechu. Toto zotavenie spočíva vo zvýšenej opatrnosti pred hriechom, ako aj v horlivom užívaní liekov proti hriešnosti a prostriedkov obnovy svätosti života. Medzi ne patrí najmä prijímanie Najsvätejšej Eucharistie, ktorá je najúčinniejším liekom proti hriešnosti a najkvalitnejšou infúziou svätosti.

Ďakujeme milosrdnému Bohu, Otcovi, Synovi i Duchu Svätému, za dar sviatosti zmierenia a zvelebujeme ho za to, že nám v tejto sviatosti odpúšťa hriechy, keď sa k nemu ako márnotratní synovia a dcéry kajúcne vraciame. Volajme spoločne: Velebíme Ťa, Bože.

- **Velebíme Ťa, Bože Otče, že si nekonečne milosrdný k nám úbohým hriešnikom a že si prijal obeť svojho Syna na odpustenie našich hriechov. R. Velebíme Ťa, Bože.**
- **Velebíme Ťa, Boží Syn, že pre tvoju smrť na kríži a slávne zmŕtvychvstanie, máme odpustenie svojich hriechov. R. Velebíme Ťa, Bože.**
- **Velebíme Ťa, Bože, Duchu Svätý, ktorý si bol poslaný na odpustenie našich hriechov v krste a vo sviatosti pokánia a že nás uzdravuješ z hriešnosti. R. Velebíme Ťa, Bože.**

Kňazstvo

Zamyslenie nad darom kňazstva

Kristus ustanovil sviatosť kňazstva tak, že odovzdal apoštolom svoju kňazskú moc a poslanie. Uskutočnil to postupne. Pri Poslednej večeri dal apoštolom moc prinášať obeť svätej omše: „Toto robte na moju pamiatku!“ (Lk 22, 19). Po zmŕtvychvstaní udelil apoštolom moc odpúšťať hriechy: „Prijmite Ducha Svätého. Komu odpustíte hriechy, budú mu odpustené, komu ich zadržíte, budú zadržané.“ (Jn 20, 23) Pred nanebovstúpením im dal moc hlásať Evanjelium a krstiť: „Chodte teda a učte všetky národy a krstite ich v mene Otca i Syna i Ducha Svätého.“ (Mt 28, 19)

Apoštoli sa stali zástupcami Krista - Veľkňaza na zemi. Vystupovali v jeho mene a jeho mocou uskutočňovali dielo Božej lásky medzi ľuďmi. Apoštoli Kristovu kňazskú moc vkladáním rúk odovzdali svojim nástupcom - biskupom a kňazom. Oni Krista medzi ľuďmi sprítomňujú a zastupujú. Prostredníctvom nich sám Kristus - Veľkňaz uskutočňuje dielo spásy.

V Cirkvi sú z Kristovho rozhodnutia tri stupne sviatostného kňazstva Prvé dva stupne sú biskupstvo a kňazstvo a diakonát - stupeň určený pre službu. Diakonovi neprislúcha názov kňaz. Diakonát je najnižší stupeň kňazskej moci. Jeho úlohou je poslúhovať biskupovi alebo kňazovi na liturgii a vykonávať určité služby v Cirkvi. Kňaz - presbyter má druhý stupeň Kristovej kňazskej moci. Je pomocníkom a spolupracovníkom biskupa, ktorý ho posielá k veriacim. Biskup má plnosť kňazskej moci. Je veľkňazom a nástupcom apoštolov.

Kňaz je pre veriacich sprítomňovateľom a zástupcom Ježiša na zemi. Jeho poslaním je posvätná služba veriacim pri zaistovaní večnej spásy. Uskutočňuje ju tak, že hlása evanjelium, prináša obeť svätej omše, vysluhuje sviatosti, modlí sa za ľudí, požehnáva ich a slúži im aj dobrým príkladom.

Spoločenstvo veriacich s kňazom sa buduje na základe viery, že v kňazovi k nám prichádza sám Kristus. Všetko, čo kňaz robí a dáva veriacim, je uskutočňovaním pastierskej starostlivosti a lásky samého Krista. „Sami veriaci nech si zas uvedomujú svoju poľdžnosť voči svojim kňazom, a preto nech im preukazujú detinskú lásku ako svojim duchovným pastierom a otcom.“ (PO, čl. 9)

Pán Ježiš vyzýval učeníkov, aby sa modlili za to, aby bol v Cirkvi dostatok kňazov: „Žatva je veľká, ale robotníkov málo. Preto proste Pána žatvy, aby poslal robotníkov na svoju žatvu.“ (Mt 9, 37 – 38) Preto sa pravidelne modlievame za duchovné a kňazské povolania, aby Cirkvi nechýbali dobrí kňazi.

Kňazom ako svojim duchovným pastierom a otcom máme pomáhať v ich službe veriacim. Správame sa k nim prítulne a dôverujeme im. Svoju vďačnosť im prejavujeme aj tak, že sa za nich modlíme.

Ďakujeme Najsvätejšej Trojici, Otcovi, Synovi a Duchu Svätému za dar sviatosti kňazstva a zvelebujeme ho za Krista, ktorého ustanovil za Najvyššieho a večného kňaza, aby na oltári kríža priniesol za nás obeť spásy. Volajme spoločne: Velebíme ťa, Bože.

- **Velebíme ťa, Otče, že si nám daroval Ježiša za kňaza a prostredníka medzi sebou a celým ľudským pokolením, aby nás viedol k tebe. R. Velebíme ťa, Bože.**
- **Velebíme ťa, Ježišu Kriste za to, že si kňazov urobil svojim zástupcami a sprítomňovateľmi na zemi a služobníkmi tvojho evanjelia. R. Velebíme ťa, Bože.**
- **Velebíme ťa, Duchu Svätý, že posilňuješ kňazov, aby boli starostlivými pastiermi Božieho ľudu. R. Velebíme ťa, Bože.**

Manželstvo

Zamyslenie nad darom manželstva a rodiny

Pán Ježiš manželstvo povýšil na sviatosť, aby bolo nástrojom spásy a posvätenia ľudí. Manželstvo je sviatosť, v ktorej Kristus posväcuje lásku muža a ženy, vzájomne ich zjednocuje a zapája do plánu Božej lásky. Sviatostné manželstvo má trojičný ráz poslania. Je službou Bohu Otcovi v diele stvorenia - darcovstvo života; spoluprácou s Kristom v diele vykúpenia - kresťanská výchova detí; spoluprácou s Duchom Svätým v diele posvätenia sveta - rodinný apoštolát.

Sviatosťou manželstva sa manželia zasväcujú do služby Bohu. Celý manželský a rodinný život je uskutočňovaním mnohotvárnej služby lásky. Tým, že si manželia plnia svoje stavovské povinnosti, vzájomne sa posväcujú a napredujú v dosahovaní vlastnej dokonalosti a spoločne oslavujú Boha. Sviatostné manželstvo je veľkou a posvätnou hodnotou. Od Boha pochádza a k nemu aj ľudí privádza. Manželstvo je cestou k Bohu. Manželia už tým samým, že si plnia svoje povinnosti, posväcujú sa a uskutočňujú svoj náboženský život.

Manželská láska podľa Božieho ustanovenia je zameraná na vzbudzovanie života. „Plodte sa a množte a naplňte zem.“ (Gn 1, 28) Splodenie a výchova detí je hlavným cieľom manželstva. Okrem neho má manželstvo aj iné ciele: vzájomná láska a pomoc manželov pri zaistovaní šťastného života na zemi a pomoc pri získavaní večnej spásy. Najväčším poslaním rodičov je výchova dieťaťa. Kresťanská výchova je privádzanie detí ku Kristovi. Začína krstom dieťaťa. Rodičia dieťa postupne uvádzajú do plného spoločenstva s Bohom a s Cirkvou. Slúžia na to najmä sviatosti kresťanskej iniciácie. Cieľom výchovy je naučiť dieťa milovať Boha a ľudí.

Manželia sa jeden druhému nedávajú iba na čas, ale na celý život. Manželstvo je z Božieho rozhodnutia nerozlučiteľné. (Porov. Mt 19, 6) Túto nerozlučiteľnosť manželstva ešte viac vyzdvihuje skutočnosť, že ho Kristus povýšil na sviatosť. Sviatostné manželstvo je znakom nerozlučného spojenia Krista a Cirkvi. Nerozlučnosť manželstva žiada Boh pre dobro detí i samých manželov, ako aj pre dobro celej ľudskej spoločnosti. Zábezpekou nerozlučiteľnosti manželstva je manželská vernosť.

Zo sviatostného manželstva sa postupne rozrastá kresťanská rodina. Rodina je malé spoločenstvo ľudí, ktorí žijú jeden pre druhého a majú sa veľmi radi. Rodinu spája mnohotvárná láska, ako je láska medzi manželmi, medzi rodičmi a deťmi, medzi súrodencami a medzi všetkými ostatnými členmi rodinného spoločenstva. Kresťanskú rodinu považujeme za domácu cirkev, či malú cirkev, lebo v nej žije s nami Pán Ježiš. Svojimi životnými prejavmi je napojená na veľkú Cirkev. Rodina je akoby jej živou a živnou bunkou.

Rodina sa nestará iba o pozemské hodnoty a potreby. Jej hlavnou úlohou je utvárať spoločenstvo s Bohom a dopomôcť svojim členom k spásu. Na to je zamerané v rodine všetko: práca, povinnosti, starosť o deti a ich výchova i všetko ostatné. Zvláštnym dobrodením duchovného života v rodine je spoločná modlitba. Je životodarnou potrebou rodiny. Je vhodné konať ju večer, keď je celá rodina spolu. Najvhodnejšou spoločnou modlitbou pre rodinu je ruženec.

Ďakujeme všemohúcemu a dobrému Bohu za dar sviatosti manželstva v ktorom majú ľudia účasť na jeho stvoriteľskej láske a zvelebujeme ho za dar rodiny, v ktorej nachádzajú ľudia svoj pozemský domov. Volajme spoločne: Velebíme ťa, Bože.

- **Velebíme ťa, Bože, Otče, za to, že si nám daroval manželstvo a rodinu ako znak svojej božskej lásky. R. Velebíme ťa, Bože.**
- **Velebíme ťa, Boží Synu, že si povýšil manželstvo na sviatosť, aby bolo prameňom milosti a požehnania pre ľudí. R. Velebíme ťa, Bože.**
- **Velebíme ťa, Duchu Svätý, že svojou milosťou utváraš z našich rodín domácu cirkev, spoločenstvo lásky, miesto modlitby a vzájomného posväcovania sa. R. Velebíme ťa, Bože.**